

[Krag.]

Bonus, visse Faciliteter for den, som ikke gør Indsigelse imod at modtage den lavforrentede Obligation, men som er villig til at træde ind under Vilkaarene.

Denne Konvertering gennemførte man i England, til Trods for at man ganske kort i Forvejen havde haft en ganske overordentlig høj Diskonto, en Diskonto væsentlig højere end den, vi har her i Landet. Den 21. September var Diskontoen 6 pCt.; den var et halvt Aars Tid efter faldet til 5 pCt.

Men da den engelske Finansminister i Juni 1932 fremsatte sit Konverteringsforslag, bragte *Bank of England* den samme Dag Diskontoen ned til 2 pCt.

Se, det er jo et straalende Eksempel paa Samarbejde mellem et Rigsstyre og en privat Seddelbank, og et Samarbejde, som efter min Mening var af væsentlig Betydning for, at Konverteringen kunde lykkes. Man sagde i England: den, der melder sig og er rede til at ombytte sin 5 pCt.s Obligation med en 3½ pCt.s, faar for hver Pund Sterling, som Obligationen lyder paa, en Bonus paa 1 Pund; med andre Ord, man konverterede til en Kurs af 99 pCt., og man gjorde det uden Fradrag i Indkomstskat. Man konverterede ned til en effektiv Rente paa 3,54 pCt. og det, som sagt, til Trods for, at engelske Statspapirer i den nærmest forudgaaende Tid havde været Genstand for stærke Svingninger.

Disse Statspapirer, som i svundne Dage fandt Afsætning over hele Verden til høje Kurser, var i Oktober 1931, kort efter at Pundet var gaaet fra Guldet, nede i 78 for en 4 pCt.s Obligation og 67 for 3½ pCt.s, altsaa laa der en stor Sandsynlighed for at kunne købe de lavrentede Obligationer, naar Konverteringen havde fundet Sted, væsentligt under Pari og altsaa Sandsynlighed for at indvinde et meget betydeligt Beløb. Ikke desto mindre var der i England saa at sige ingen Spekulation paa dette Omraade, og man imødekom ikke blot de Obligationsejere, som havde meldt sig og ønskede at konvertere, med Hensyn til Bonus ved Konverteringen, men ogsaa dem, der overhovedet slet ikke lod høre fra sig, begunstigede man paa samme Maade.

Og trods den bitre politiske Strid, som paa alle Omraader overfor Krisen, der hjem søger England, har staaet mellem de engelske Partier, modtog alle Partier i den engelske Rigsdag Finansministerens Konverterings-Plan med største Velvillie; ogsaa det Arbejderparti, som ellers afgørende staar Regeringen imod, gav gennem dets Formand Ud-

tryk for det overordentlig betydningsfulde, der her skulde ske, og den mest absolutte Beredvillighed til at medvirke. Her ser man det modsatte være Tilfældet fra det konservative Folkepartis Side, og det endskønt Partiet erkender Betydningen af Gennemførelsen af de Planer, som er Endemaalet med denne Lovgivning.

At gaa til en Tvangskonvertering — ja, dertil kræves der for det første uhyre store Midler, hvis den skal omfatte hele den kolossale Obligationsmasse, som i Kasseobligationer er udstedt af Kreditinstitutionerne i dette Land. Men, som nævnt, det er jo muligt, hvis man gennem den Indsats, der her gøres, kunde gøre en væsentlig Del konverteringsmodne, at man saa kunde naa igennem med en Tvangskonvertering for en mindre tilbagestaaende Del, som naturligvis væsentlig vil være baseret paa Panter i de Egne, hvor Krisen har ramt haardest.

Men hvor farlig en saadan Tvangskonvertering er, kan man se af den Maade, hvorpaa man gik frem for ganske nylig i Australien, hvor man sagde: der skal konverteres ned fra 5 til 4 pCt., og de, der ikke er villige til at modtage den lavforrentede Obligation i Stedet for den højforrentede, skal svare en Kuponskat paa 33⅓ pCt. — det er ogsaa en Ting, man i vide Kredse har talt om her i Landet: Etableringen af en saadan Beskatning som Vejen til Konvertering. Hvad blev Følgen? Følgen blev den, at Halvdelen af de australske Obligationsejere ikke vilde konvertere; de sagde: vi underkaster os Kuponskatten paa de 33⅓ pCt., men vi bliver, hvor vi er, med Hensyn til den nominelle Rente. Og for at komme gennem Sagen maatte den australske Føderation til at stifte meget store internationale Laan til en Forrentning af ca. 8 pCt., fordi man ude omkring havde tabt enhver Tillid til den Stats økonomiske og finansielle Forhold, der behandlede Obligationsejerne paa en saadan Maade, som Tilfældet her var.

Jeg har villet gøre disse Bemærkninger i Anledning af det konservative Folkepartis Betænkning, for at vor Stilling til disse Spørgsmaal kan blive klarere, end den maaske hidtil har været, for det høje Ting.

Jeg skal saa slutte med, som sagt, at anbefale Lovforslaget til Vedtagelse, idet jeg gaar ud fra, at den højtærede Minister her vil bekræfte, at det er hans Hensigt ved Administrationen af denne Lovgivning at søge tilvejebragt et saa godt Samarbejde som overhovedet muligt mellem Pengeinstitutionerne og Krisefonden, og at det er hans Hensigt paa de Omraader, hvor han